

Статията на Здравко Петров „Димитър Димов. По случай 50 години от рождението му“, поместена в списание „Септември“, има обем малко повече от две страници, които изобилстват с идеологически конструкции, които в следващите няколко десетилетия утвърждават мястото си на устойчиви литературоведски клишета. В статията критикът е формирал следните опозиции: *свое – чуждо, прогресивно – упадъчно, здраво – болно, правилно – неправилно, добро – лошо, сериозно – несериозно*.

Младият писател Димитър Димов в началото е характеризиран като „способен, но *идейно неизяснен* дебютант“, а западната литература е обявена за „упадъчна“:

„Димитър Димов се отърси от някои *чужди литературни внушения*, идващи по линия на *упадъчната западно-европейска литература*.”

Критикът акцентира на единия аспект от опозицията – *чуждото*, което в случая е почти синоним на „упадъчното“, докато имплицитно *свое*то по подразбиране означава „прогресивното“.

Отношението на автора на статията към използваната от Д. Димов психоанализа на Зигмунд Фройд се разполага върху опозицията *здро – болно*:

„Наистина някои черти на *писателския му метод* (на Димитър Димов – бел. моя, Ц. Г.) будеха опасение, да не би и той да стане *поклонник на модния западно-европейски психологизъм*. Малко ли таланти по Европа, *лишени от здрав научен мироглед*, станаха жертва на теориите на виенския лекар Фройд!”

На автора на „Тютюн“ е приписано развитие от *неправилни* – към *правилни* позиции: в романите си Димитър Димов постепенно бил преминал „на позициите на революционния народ“, като показал „историческата обреченост“ на буржоазията.

В оценките си критиката от този период си служи с крайни квалификации като *добро – лошо*. Използва понятията *сериозно* и *несериозно* изкуство, които корелират с опозицията *свое – чуждо*. Сериозното е класовото изкуство, изкуството, отразяващо социалната действителност, а несериозното служи